

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Martinou Tesařovou
sídlem Bratronice 241/10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného s poskytnutím informací na základě žádosti ze dne 28. 6. 2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného jako povinného subjektu a požaduje vydání rozhodnutí o žádosti o informace ze dne 28. 6. 2024.

II. Žaloba

2. Žalobce popsal, že dne 28. 6. 2024 požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí některých informací. Žalovaný dne 15. 7. 2024 vypravil písemnost, kterou mu oznámil požadavek úhrady za poskytnutí informace dle § 17 odst. 3 informačního zákona. Žalobce s požadovanou výší úhrady nesouhlasil, proto dne 15. 7. 2024 podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, a to ve lhůtě dle § 16a odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Žalovaný, pokud o stížnosti nerozhodne sám, měl ve lhůtě 7 dnů dle § 16a odst. 5 informačního zákona stížnost postoupit nadřízenému orgánu. Posledním dnem lhůty pro postoupení stížnosti bylo 22. 7. 2024. Nadřízený orgán měl o stížnosti rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena, v souladu s § 16a odst. 8 informačního zákona, tedy do 6. 8. 2024. Žalovaný ani jemu nadřízený správní orgán o stížnosti v této lhůtě ani později nerozhodl.
3. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, je třeba tuto stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a je možné se nečinností žalobou domáhat rozhodnutí přímo po žalovaném. Novější judikatura tento závěr aprobejuje, žalobce odkázal na rozsudek ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, s tím, že není možné domáhat se vydání rozhodnutí o podané stížnosti. Nečinný povinný subjekt pak za této situace musí poskytnout požadované informace bez nároku na úhradu nákladů, jak dovodil NSS v rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46.
4. Proto žalobce podal žalobu proti žalovanému a navrhoval, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti ze dne 28. 6. 2024, tedy žádost věcně vyřídit. Věcným vyřízením žádosti se v obecné rovině rozumí poskytnutí informace, odmítnutí žádosti či odložení žádosti. Poslední dvě varianty jsou fakticky vyloučeny postupem žalovaného jako povinného subjektu, ze kterého je zřejmé, že žalovaný požadovanou informací disponuje. Žalobce rovněž požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný potvrdil, že žalobce podal stížnost, kterou dne 22. 7. 2024 předložil Ministerstvu dopravy k rozhodnutí. Fakticky žalovaný k vzniklé situaci nepřispěl, dne 5. 11. 2024 se obrátil na Ministerstvo dopravy s žádostí o urychlené rozhodnutí.

6. Nato žalovaný vyjádřil přesvědčení, že pokud Ministerstvo dopravy rozhodne do doby vydání rozsudku, není žaloba důvodná s odkazem na rozsudek např. Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2007, č. j. 9 Ca 71/2006-62, Sb. NSSS 1426/2008, a odbornou literaturu. Žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce konstatoval, že si je vědom absence subjektivního zavinění žalovaného za průtahy v řízení. Judikatura je v této otázce je ale jasná, jediný, po kom se lze dožadovat vydání rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je povinný subjekt, který je odpovědný za průběh řízení, ač je ve skutečnosti průtah na straně nadřízeného orgánu.
8. Žalobce zdůraznil, že žalovaný netvrdí, že by neměl povinnost rozhodnout, netvrdí, že by lhůta k vydání rozhodnutí neuplynula, a ani netvrdí, že žaloba není důvodná. K hypotézám žalovaného pro případ vydání rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti není důvod se vyjadřovat, tento stav zatím nenastal.
9. Jestliže ale byly splněny podmínky k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti vůči žalovanému, kterou se žalobce domáhá vydání rozhodnutí o žádosti o informace po žalovaném, pak nemůže na důvodnosti žaloby nic měnit ani eventuelní vydání rozhodnutí procesního charakteru nadřízeným orgánem. Tomu odpovídá judikatura NSS. Žalobce citoval rozsudek ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, dle kterého rozšířený senát již v usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008-90, Sb. NSS č. 2164/2011, dospěl k závěru, že rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti žadatele, který nesouhlasí s výší úhrady povinným subjektem mu sdělené, není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. Není-li rozhodnutí o stížnosti proti výši požadované úhrady podle § 16a odst. 7 informačního zákona rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., není rozhodnutím ani ve smyslu § 79 s. ř. s. A pokud rozhodnutí nadřízeného orgánu o výši úhrady není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a nelze se jeho vydání domáhat podáním žaloby dle § 79 s. ř. s., nemůže jeho vydání nic měnit na důvodnosti podané žaloby proti žalovanému, proti kterému žaloba v souladu s judikaturou směřuje.
10. Naposledy žalobce vyjádřil podiv nad nesouhlasem žalovaného s rozhodnutím soudu bez jednání. Jednání bude bezobsažné, neboť situace není sporná, žalovaný a žalobce jen setrvávají na svých prohlášeních. Tudíž se požadavek žalovaného jeví jako snaha o oddálení rozhodnutí soudu.

V. Duplika žalovaného a její doplnění

11. Nato žalovaný upozornil soud na skutečnost, že Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 27. 11. 2024, č. j. MD-65571/2024-072/2, o stížnosti žalobce rozhodlo podle § 16a odst. 7 písm. b) informačního zákona tak, že požadovanou úhradu snížilo na částku 3 294 Kč. Stav

nečinnosti netrvá, žaloba nemůže být důvodná, musí být tedy zamítnuta. Žalovaný vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez jednání.

12. Dále uvedl, že od Ministerstva dopravy obdržel informaci relevantní pro účely řízení o žalobě. Ze sdělení Ministerstva dopravy ze dne 28. 11. 2024 a jeho přílohy plyne, že ministerstvo musí v poslední době vyřizovat značné množství stížností či odvolání jedné spojené skupiny žadatelů, kteří pak následně podávají nečinností žaloby, jejichž hlavním cílem je generovat náklady soudního řízení. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, č. j. 14 A 49/2024-76, ve kterém se tato skutečnost konstatuje a které předložil. Podle žalovaného je žalobcův případ obdobný, a proto navrhoval, že v případě zpětvzetí žaloby mu nemá být přiznána náhrada nákladů řízení.
13. S ohledem na nové informace Ministerstva dopravy žalovaný celou věc znovu prověřil a dospěl k závěru, že jde o do značné míry obdobný případ. Žalobce sice nezastupuje Mgr. Mořovská Židuliaková, zmiňovaná v usnesení Městského soudu v Praze, nicméně z veřejných zdrojů lze dohledat, že i právní zástupkyně žalobce v poslední době zastupuje žalobce s iniciály M. Š. – pravděpodobně tedy žalobce – v řízeních na ochranu proti nečinnosti, které se týkají rozhodování podle informačního zákona (viz usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2024, č. j. 57 A 66/2024-8, a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28. 8. 2024 č.j. 52 A 44/2024-13). Žalovaný má ze své úřední činnosti silné indicie vedoucí k závěru, že žalobce působí v rámci skupiny obdobné té, kterou popisuje ve svém usnesení městský soud. Jedná se o žalobce, dále pány X a X. Pan X již obdobnou nečinnostní žalobu, jde o řízení vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou v Liberci pod sp. zn. 52 A 44/2024-13, zastupovala ho právě Mgr. Mořovská Židuliaková. Tato skupina posílá větší množství žádostí minimálně také v Pardubickém a Ústeckém kraji, žalovaný odkázal na přiloženou e-mailovou komunikaci mezi úřady z října a listopadu 2024. Pan X, který je v e-mailové komunikaci zmiňován a jehož nečinnostní žalobu řešil městský soud, žádost o informace k žalovanému zatím nepodal. Na to, že všechny tři uvedené osoby jsou spolu nějak propojené, neusuzuje žalovaný pouze ze skutečnosti, že ve stejném období podávají vícero podobných žádostí o informace, týkající se stejné oblasti (ač i to je poněkud podezřelé), ale také z určitých strukturálních podobností mezi jejich dalšími podáními (upřesnění žádosti, stížnost apod.). Žalovaný poté poukazoval na podobnosti odpovědí na výzvy k upřesnění žádostí týkajících se platů a odměn úředníků, podobnou argumentaci, v některých větech jen různě přeformulovanou, což lze provést na základě softwarových nástrojů. Podobnosti žalovaný našel v argumentaci, kterou žadatelé ve stížnostech brojili proti nepřiměřeně vysoké úhrady za poskytnutí informací, kdy rovněž zmiňovali nevyužívání pouze software spisové služby GINIS ze strany žalovaného, podobné je i členění odstavců. Žalovaný přiložil e-mailovou komunikaci mezi správními orgány z října a listopadu 2024, žádosti a další písemnosti zaslané žalobcem v roce 2024, žádosti a další písemnosti zaslané pány X a X v témže roce, výzvy žalovaného k doplnění žádostí o informace.
14. Žalovaný uzavřel, že vezme-li žalobce žalobu zpět, jsou dány důvody zvláštního zřetelu hodné, na základě kterých může soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodnout, že se žalobci náhrada nákladů nepřiznává.

VI. Triplika žalobce

15. Nato žalobce soudu sdělil, že pokud žalovaný souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ani on se takovému postupu nebude bránit, neboť vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez jednání.
16. Žalobce potvrdil, že mu dne 28. 11. 2024 bylo do datové schránky doručeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, které výši požadované částky za poskytnutí informace částečně snížilo.
17. Nesdílel však názor žalovaného, že jeho vydáním došlo k odstranění nečinnosti žalovaného. Vzhledem k tomu, že nebylo v zákonné lhůtě rozhodnuto o stížnosti, stal se povinný subjekt nečinným ve vztahu k vydání rozhodnutí o samotné žádosti o informaci. Podmínka pro podání žaloby byla splněna uplynutím lhůty, kterou právní předpis stanoví nadřízenému orgánu povinného subjektu k vydání rozhodnutí o stížnosti, neboť podání stížnosti proti požadované výši úhrady je nutno považovat za prostředek ochrany proti nečinnosti. Žaloba tedy byla podána oprávněně, případné kroky nadřízeného orgánu nemohou na této skutečnosti nic měnit.
18. Za dané situace není namístě žalobu vzít zpátky. Žalobce oprávněně podal žalobu, kterou navrhoval, aby žalovanému byla uložena povinnost rozhodnout o žádosti o informace. Důvody pro zpětvzetí žaloby by nastaly jedině tehdy, pokud by žalovaný o žádosti rozhodl, což se nestalo. Nejsou-li dány důvody pro zpětvzetí žaloby z důvodu, že by jednání žalovaného bylo možné hodnotit jako uspokojení žalobce, pak důvody podané žaloby trvají. Dostal-li se žalovaný do prodlení s vydáním rozhodnutí, pak na tom nemůže nic měnit dílčí rozhodnutí nadřízeného orgánu, k jehož vydání žaloba nesměřovala. Nadále platí, že žalovaný rozhodnutí nevydal. I pokud by žalobce vyšel ze součtu všech možných lhůt, tj. lhůty 60 dnů na vydání rozhodnutí, prodloužené nejvýše o 7 dnů na postoupení spisu a 15 dnů pro vydání rozhodnutí, tj. celkem 82 dnů, stále by byl žalovaný v prodlení s vydáním rozhodnutí.
19. Žalobce proto setrval na žalobním návrhu.

VII. Posouzení krajským soudem

20. Podáním žaloby bylo zahájeno řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.
21. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
22. Dle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou*

určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Soud žalobu zamítne, není-li žaloba důvodná (§ 81 odst. 3 s. ř. s.), tj. není-li správní orgán s vydáním rozhodnutí nebo osvědčení nečinný.

23. Soud nejprve uvádí, že § 79 odst. 1 s. ř. s. předpokládá pro možnost úspěšného uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že ochrana podle informačního zákona směřující proti nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti nevylučuje v některých případech možnost, aby žadatel o informace podal žalobu přímo proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. Za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. se pak považuje podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, pokud o ní není rozhodnuto ve lhůtě stanovené zákonem (blíže viz např. rozsudky NSS č. j. 4 Ans 4/2009-86, č. j. 2Ans 9/2010-56, a č. j. 9 Ans 5/2012-32; rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40). Na zmiňovanou starší judikaturu vztahující se k § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona NSS navázal v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, a rozhodl, že také stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona je třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání opravných prostředků na ochranu proti nečinnosti v případě, kdy povinný subjekt vyzval žadatele o informaci k úhradě nákladů na poskytnutí informace a nadřízený orgán nerozhodl o podané stížnosti proti výši úhrady v zákonem stanovené lhůtě. V takovém případě žadatel o informaci může přímo podat žalobu na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu podle § 79 a násl. s. ř. s. Shodné závěry pak plynou i z rozsudku NSS ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40.
24. Soud dodává, že na závěru o přípustnosti nečinnostní žaloby nic nemění ani novelizace informačního zákona zákonem č. 111/2019 Sb., který s účinností od 24. 4. 2019 zavedl v § 16b odst. 3 pravomoc Úřadu pro ochranu osobních údajů rozhodovat o opatřeních proti nečinnosti nadřízeného orgánu. Zdejší soud nesdílí závěry usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2024, č. j. 52 A 44/2024-13, který konstatoval, že shora uvedené judikturní závěry se již neužijí a ačkoli rozhodnutí o stížnosti žadatele nesouhlasícího s výši úhrady za poskytnutí informace není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale jiný úkon správního orgánu, je namíste vyčerpat též prostředek ochrany proti nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona ve formě opatření proti nečinnosti dle v § 16b uvedeného zákona ve spojení s § 80 a § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Naopak zdejší soud souhlasí s výkladem zastávaným Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 5. 9. 2024, č. j. 11 A 67/2024-30, z něhož plyne, že opatření proti nečinnosti dle zvláštního zákona, o němž hovoří § 16b informačního zákona, sice cílí na nečinnost nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti, právní sféra jednotlivce je však dotčena nečinností povinného subjektu, který nerozhodl o žádosti o informaci či její části, tedy o meritu věci. I po zakotvení § 16b informačního zákona s účinností od 24. 4. 2019 je prostředkem ochrany proti nečinnosti povinného subjektu s rozhodnutím o žádosti o informace, který musí být v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. vyčerpán, nadále stížnost podle § 16a odst. 1 informačního zákona, nikoli opatření na ochranu proti nečinnosti nadřízeného orgánu dle § 16b odst. 3 uvedeného zákona ve spojení s § 80 správního řádu, neboť nečinnost nadřízeného orgánu s vyřízením stížnosti není a nemůže být předmětem nečinnostní žaloby.

25. V žalobcově případě není sporu o tom, že nadřízený orgán, kterým je Ministerstvo dopravy, nerozhodl o stížnosti žalobce proti výši úhrady ze dne 15. 7. 2024 ve lhůtě 15 dnů, jak mu ukládá § 16a odst. 8 informačního zákona. Podání této stížnosti je proto třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání opravných prostředků ve smyslu § 79 s. ř. s. Žalobce byl proto oprávněn domáhat se vyřízení žádosti o informace přímo po žalovaném, žalobou podle § 79 s. ř. s. Nutno dodat, že se jednalo o žalobu včasnou, zjevně podanou v jednoleté lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přistoupil k jejímu věcnému posouzení.
26. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že o žalobcově stížnosti proti výši úhrady za poskytnutí informace podané dne 15. 7. 2024, Ministerstvo dopravy rozhodlo, po urgenci žalovaného, rozhodnutím ze dne 27. 11. 2024, č. j. MD-65571/2024-072/2MD/65571/2024/072, a to tak, že podle § 16a odst. 7 písm. b) informačního zákona snížilo výši úhrady, kterou je žalovaný oprávněn požadovat v souvislosti s vyřizováním žalobcovy žádosti o informace ze dne 28. 6. 2024, na částku 3 294 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 11. 2024 (viz výslovné potvrzení této skutečnosti ze strany žalobce v triplice ze dne 5. 12. 2024, doručenska poskytnutá Ministerstvem dopravy).
27. Za této situace je třeba přisvědčit žalovanému, že po vydání rozhodnutí Ministerstva dopravy o žalobcově stížnosti není nečinný. Podle § 17 odst. 5 informačního zákona je totiž poskytnutí informace podmíněno zaplacením požadované úhrady, jejíž výše byla pravomocně stanovena shora označeným rozhodnutím Ministerstva dopravy. Teprve pokud žalobce požadovanou částku zaplatí, nebo marně uplyne zákonná lhůta k jejímu zaplacení, bude moci žalovaný ve věci dále postupovat a požadované informace žalobci buď poskytnout, anebo naopak žádost pro nezaplacení požadované úhrady odložit. Jestliže žalobce nezaplatí částku, kterou správní orgán podmínil poskytnutí informace, a správní orgán žádost odloží, je možno toto usnesení o odložení věci napadnout žalobou ve správním soudnictví (srov. rozhodnutí NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 3 Ads 128/2009-71). Protože by důvodem odložení bylo nezaplacení požadované úhrady, přezkoumával by správní soud věcně i tuto otázku, v rámci které by se mj. zabýval výší úhrady.
28. Obdobný případ nečinnosti povinného subjektu při poskytnutí informace řešil zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 59 A 11/2014-36. Uvedeným rozsudkem žalobu na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu zamítl poté, co nadřízený orgán v mezidobí rozhodl o stížnosti podané podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Kasační stížnost proti označenému rozsudku NSS zamítl rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23. NSS konstatoval, že krajský soud musel zohlednit, že ještě před rozhodnutím soudu o žalobě nadřízený orgán o stížnosti rozhodl tak, že úhradu za náklady spojené s poskytnutím informace snížil, a od okamžiku doručení rozhodnutí o stížnosti začala znovu běžet lhůta k zaplacení snížené úhrady, která po dobu vyřizování stížnosti neběžela v souladu s § 17 odst. 5 informačního zákona. A zároveň byla tímto okamžikem odstraněna nečinnost, která ve své podstatě spočívala v průtahích s vyřizováním stížnosti na straně nadřízeného orgánu. V době rozhodování soudu tedy nečinnost na straně žalovaného povinného subjektu, ani na straně nadřízeného orgánu netrvala.

29. Právě citované závěry vyvrací námitky, které žalobce uplatnil ve své triplice, v níž vysvětloval, že nejsou splněny podmínky pro zpětvzetí žaloby a žaloba je nadále důvodná. S jeho názorem se nelze ztotožnit, jak plyne ze shora uvedené argumentace (viz též např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, č. j. 14 A 49/2024-76, jímž argumentoval žalovaný ve vztahu k náhradě nákladů řízení při zpětvzetí žaloby z důvodu vydání rozhodnutí o stížnosti).
30. Lze tedy shrnout, že žalovaný není nečinný, neboť doručením rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti dne 28. 11. 2024 počala žalobci znovu běžet 60denní lhůta k zaplacení požadované úhrady za poskytnutí informací (její běh byl staven podáním stížnosti již dne 15. 7. 2024, tudíž plyne od 28. 11. 2024 celá znovu, když výši úhrady žalovaný žalobci sdělil dne 15. 7. 2024). Z ničeho přitom neplyne, že by žalobce požadovanou úhradu zaplatil. Jak již soud upozornil, dle § 17 odst. 5 informačního zákona je jejím zaplacením poskytnutí informace podmíněno.

VIII. Závěr

31. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem soud žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný nakonec s takovým postupem soudu vyslovil souhlas, což žalobce s ohledem na svůj dřívější souhlas kvitoval. Soud přitom neshledal potřebu žalobu projednat na jednání, neboť nebylo nutné vést dokazování. Rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí byl mezi účastníky nesporný.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*.
34. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Vzhledem k aplikaci citovaného ustanovení, nikoli § 60 odst. 3 s. ř. s. pro případ zpětvzetí žaloby s ohledem na pozdější chování správního orgánu, neshledal soud potřebu provést dokazování listinami předloženými žalovaným na podporu závěru, že na straně žalobce jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by mu neměla být přiznána náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. prosince 2024

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu